

Ασκητική ζωή στην Ενορία

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

ΤΑ ΑΣΚΗΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ

Δ . ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥΣ ΠΟΙΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΙΜΝΙΟ

Η Αποστολική ζωή των πρώτων χριστιανών που συνεχίστηκε ως μοναστική ζωή είναι κατ' εξοχήν ζωή άσκησης, νηστείας, αγρυπνίας, προσευχής. Τέτοια πρέπει να είναι και η ζωή των μελών των κοσμικών Ενοριών. Ο Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας ήταν ένας άνθρωπος που έζησε για ένα μεγάλο μέρος της ζωής του ως «λαϊκός ησυχαστής»³.

Κάποιοι αναρωτιούνται κατά πόσο αυτό είναι εφικτό μέσα στις σύγχρονες κοσμικές κοινωνικο-πολιτικο-οικονομικές συνθήκες. Ο πολυχαρισματούχος Γέροντας Πορφύριος δίδασκε ότι η προσευχή και γενικότερα ο ασκητισμός δεν είναι μόνο για τα Μοναστήρια, αλλά και για τον κόσμο⁴. «Κάποτε» διηγείται

πνευματικό του παιδί «μου είπε ο π. Πορφύριος: “Ο ορθόδοξος ασκητισμός δεν είναι μόνο για τα Μοναστήρια, αλλά και για τον κόσμο. Είναι μεγάλη ευλογία η προσευχή μέσα στο ναό, οι μακρές ακολουθίες και η δοξολογία του Θεού εν πνεύματι αγάπης”»5.

Ο Όσιος Γέρων π. Παΐσιος και οι άλλοι σύγχρονοι Γέροντες και Άγιοι6 διακήρυσσαν με ζωντανά παραδείγματα ότι η ασκητική-ησυχαστική ζωή είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί και μέσα στην πόλη. «Υπάρχουν λαϊκοί» επισήμαινε ο π. Παΐσιος «που ζουν πολύ πνευματικά, σαν ασκητές, με τις νηστείες τους, τις ακολουθίες τους, τα κομποσχοίνια τους, τις μετάνοιές τους, και ας έχουν παιδιά και εγγόνια»7.

Αυτό δείχνει ότι είναι εφαρμόσιμη η Αποστολική ζωή των πρώτων χριστιανών μέσα στον σύγχρονο κόσμο. Υπάρχουν άνθρωποι πολλοί σήμερα λαϊκοί που μιμούνται την Αποστολική ζωή των μοναστικών Ενοριών. « Την Κυριακή» παρατηρεί ο Γέρων Παΐσιος «πηγαίνουν στην εκκλησία, κοινωνούν, και γυρίζουν πάλι στο “κελλάρι” τους, όπως οι ερημίτες που πηγαίνουν την Κυριακή στο Κυριακό8 και μετά ησυχάζουν στα κελλάριά τους. Δόξα τω Θεώ, υπάρχουν πολλές τέτοιες ψυχές στον κόσμο. Συγκεκριμένα» συνέχιζε, «γνωρίζω κάποιον οικογενειάρχη που λέει συνέχεια την ευχή, όπου κι αν βρίσκεται, και έχει διαρκώς δάκρυα στην προσευχή.

Η προσευχή του έγινε αυτοενέργητη και τα δάκρυά του είναι γλυκά, είναι δάκρυα θείας αγαλλιάσεως. Θυμάμαι και κάποιον εργάτη -Γιάννη τον έλεγαν- εκεί στο Άγιον Όρος, που δούλευε πολύ σκληρά· έκανε δουλειά για δυό ανθρώπους. Του είχα πει να λέη την ευχή, όταν εργάζεται, και σιγά-σιγά την συνήθισε.

Ήρθε μια φορά και μου είπε ότι νιώθει μεγάλη χαρά, όταν λέει την ευχή. “Αρχισε να γλυκοχαράζει”, του είπα. Μετά από λίγο καιρό έμαθα ότι τον σκότωσαν μεθυσμένοι. Πόσο είχα λυπηθή!

Έπειτα από λίγες μέρες κάποιος μοναχός έψαχνε ένα εργαλείο, αλλά δε το έβρισκε, γιατί το είχε τακτοποιήσει ο Γιάννης. Το βράδυ φανερώθηκε στον ύπνο του ο Γιάννης και του είπε που το είχε βάλει. Είχε φθάσει σε πνευματική κατάσταση και μπορούσε να βοηθάει από την άλλη ζωή»9. Κεφαλαιώδες συστατικό της άσκησης είναι η νοερά αδιάλειπτη προσευχή που πρέπει να γίνεται από όλους κληρικούς και λαϊκούς, μέλη των μοναστικών η των κοσμικών Ενοριών.

Απόσπασμα από το βιβλίο:«Τα ασκητικά της Ενορίας» (Ιερομονάχου Σάββα Αγιορείτου) που συν Θεώ θα εκδοθεί σύντομα

3 Ιερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου, Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, Τόμος 10ος Ιούνιος, σελ. 245, Ίνδικτος, 2008.

4 Γέροντος Πορφυρίου ιερομονάχου, Ανθολόγιο συμβουλών, Α' έκδοση, 2002, σελ. 240.

5 Στο βιβλίο του Κ. Γιαννιτσιώτη, Κοντά στο Γέροντα Πορφύριο, Αθήναι 1995, σελ. 56.

6 Βλ. λ.χ. την τοποθέτηση του Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς: «Οι Ενορίες πρέπει να μεταβληθούν σε ασκητικά κέντρα, αλλά αυτό μπορεί να το επιτύχει μονάχα ένας εφημέριος-ασκητής. Πρέπει να ενισχύσουμε την προσευχή και την νηστεία, να αναπτύξουμε την εκκλησιαστική ευταξία -από τα κύρια μέσα της Ορθοδοξίας, με τα οποία εκείνη επιδρά αναγεννητικά στον άνθρωπο. Όλα αυτά όμως απαιτούν ως προϋπόθεση το να γίνουν ασκητές οι ίδιοι οι ιερείς και οι μοναχοί μας», στο: Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς, Εκλογαί από κηρύγματα, <http://www.impantokratoros.gr/B8984782.el.aspx>.

7 Γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου, Λόγοι Δ ,Οικογενειακή ζωή4, σελ. 154.

8 Ο κυρίως ναός μιας Σκήτης, στον οποίο συγκεντρώνονται οι ασκητές από τα γύρω Κελλιά την Κυριακή και τις γιορτές για κοινή ακολουθία.

9 Γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου, Λόγοι Δ ,Οικογενειακή ζωή4, σελ. 154-5.

Πηγή: hristospanagia.gr